

Vi inser att den fria och långsamma tanken är och alltid har varit avgörande för mänsklighetens utveckling. Vi skräms när samtidens strömningar trycker vinstideal på processer som ovillkorligt måste vara fredade. Där heder kuvar för hets slaktas storverk och möjligheten till en genomtänkt framtid. Vi fridlyser härmed skapandet och bokför nedan rådande reglemente över tänkandets och konstens nödvändiga integritet.

¶ Vi noterar vilka människor och vilket tyckande som samtiden ger medialt utrymme. I skuggan av detta inser vi det absurda i att glädjas åt offentligt erkännande. Tusen likes betyder ingenting. Vårt projekt är större än uppmärksamhet.

¶ Vi vägrar ivra vårt personliga varumärke. Vi är inte rädda om vår position, vi är rädda om vår verksamhets autonomi.

¶ Vi letar aktivt efter chanser att lyfta fram andras verk och texter. Vi ställer oss med stolthet i skuggan när någon annans produktion är bättre än vår egen.

¶ Vi säljer under inga förutsättningar ens ett korn av vår kreativitet till reklambranschen. Vi tar hellre dåligt betalda och anonyma jobb än lånar ut våra hjärnor till ändamål vi inte helhjärtat står bakom. Vi torgför ingen annan hållning än vår egen. Vi jobbar aldrig för Timbro.

¶ Vi inser att konstnärskap och entreprenörskap är oförenliga och att de så, i alla lägen, ska förbli.

¶ Vi låter skapandet av våra alster och avhandlingar ta den tid de kräver. Vi avsäger oss flödets stress, idéer om vikt i tidiga debuter och påstådda poänger med stor kvantitet.

¶ Vi kindpussar inte de vi vet att vi borde förakta. Vi är medvetna om att personliga relationer gör det svårare att bemöta någons åsikter. Vi tar således konsekvenserna av vår integritet och aktivt avstånd från personerna vi av nödvändighet måste kritisera, hur trevliga de än är. Minglandet är ett demokratiskt problem.

¶ Vi förstår att det finns mer och mindre korrekta fakta. Vi tror på vikten av vetenskaplig forskning och tydliga avsändare. Tänkande är ett konstruktivt hantverk som kan ta oss någonstans. Allt är inte relativt. Postmodernismen är ovärderlig men aldrig acceptabel som en slutstation.

¶ Vi är medvetna om att en TV-kändis som tar sabbatsår för att skriva en roman inte någonsin kan kallas för författare.

¶ Vi publicerar aldrig för publicerandets skull. Vi sätter oss inte i positioner där vi måste producera på kommando. Vi uttrycker oss bara när vi verkligen uppfattar att vi har något att uttrycka. Vi bidrar inte till bruset.

¶ Vi skriver pedagogiskt i publika sammanhang när eller om vi har något att förmedla till andra än branschfolk. Kotterier, navelskådning och historielösa debatter om vem som har sagt vad på Dramaten överlämnar vi till hågade skenintellektuella. Vår publik är läsarna, inte skribenterna.

¶ Vi är väl medvetna om att etablerad konst och vetenskap i många fall har tillkommit under mecenaters och beställares styrande överseende. Vi använder aldrig detta som försvar för att foga oss efter belönande auktoriteter, utan frågar oss i stället vad gårdagens verkställare hade kunnat åstadkomma utan den sortens begränsning.

¶ Vi vet att denna väg är hård och straffande men vi ser inte hur akademien och kulturen har råd att acceptera underkastelse av något annat än sina egna ideal.

¶ Vi är hellre okända än utsålda.

¶ Vi respekterar konsten.
Vi respekterar tänkandet.
Vi respekterar oss själva.